

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 49/2025-32

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla (sudca spravodajca) a sudcov Ivana Fiačana a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej Mgr. Alicou Mendlovou, advokátkou, Riečna 2, Bratislava, proti uzneseniu Mestského súdu Bratislava III č. k. B1-26Cb/57/2020-320 z 15. augusta 2024 takto

rozhodol:

1. Uznesením Mestského súdu Bratislava III č. k. B1-26Cb/57/2020-320 z 15. augusta 2024 **bolo porušené** právo sťažovateľky na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Uznesenie Mestského súdu Bratislava III č. k. B1-26Cb/57/2020-320 z 15. augusta 2024 **zrušuje**.
3. Mestský súd Bratislava III **je povinný** nahradiť sťažovateľke trovy konania **713,96 eur** a tieto zaplatiť jej advokátke do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

Odôvodnenie:

I.

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 9. októbra 2024 domáha vyslovenia porušenia práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením okresného súdu, ktorým jej bola podľa Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) uložená poriadková pokuta.

II.

2. Sťažovateľka sa ako notárka žalobou proti žalovanej obchodnej spoločnosti domáhala zaplata 553 eur ako odmeny za úkony notárskej činnosti (osvedčenie priebehu valného zhromaždenia, fotokópia listín, vydanie a uloženie notárskej zápisnice, zistenie totožnosti osoby). Okresný súd uznesením konanie zastavil pre nedostatok právomoci, keďže žalobou uplatnený nárok vznikol pri výkone verejnej moci sťažovateľky, a preto ide o verejnoprávny vzťah, na prerokovanie ktorého

civilný súd nemá právomoc. K tomu, že zastavením konania bude sťažovateľke odňatá možnosť uplatniť si nárok, okresný súd uviedol, že o tento nárok sa sťažovateľka pripravila sama, keď od osoby, v prospech ktorej notársku činnosť vykonávala, nežiadala zaplatiť odmenu pri realizácii jednotlivých úkonov.

3. Proti tomu sa sťažovateľka odvolala. Nesúhlasila s nedostatkom právomoci civilného súdu, keďže nie je zrejmé, z akého zákona tento záver súd vyvodil a ustanovenie ktorého zákona jej bráni uplatňovať si nároky na súde. Tvrdila, že nároky notárov na zaplatenie odmeny sú bežnou súčasťou rozhodovacej činnosti civilných súdov. Tým, že súd konštatoval nedostatok právomoci, sa výrazne odklonil od rozhodovacej praxe súdov. Uviedla, že *„ustanovenia zákona uvádzané súdom a ich výklad súdom sa nedá vyhodnotiť inak ako hrubé ohýbanie práva v neprospech žalobkyne“*.

4. Po rozhodnutí krajského súdu, ktorý potvrdil uznesenie okresného súdu o zastavení konania, okresný súd ústavnou sťažnosťou namietaným uznesením uložil sťažovateľke poriadkovú pokutu 500 eur. Odôvodnil to § 102 CSP ods. 1 písm. e) a ods. 2 CSP, podľa ktorého môže súd uložiť poriadkovú pokutu do 500 eur tomu, kto sťažuje postup konania tým, že urobí hrubo urážlivé podanie. Sťažovateľka urobila hrubo urážlivé podanie, keď v texte odvolania, dokonca zvýraznene uviedla, že *„ustanovenia zákona uvádzané súdom a ich výkladom súdom sa nedá vyhodnotiť inak ako hrubé ohýbanie práva v neprospech žalobkyne“*. Tento výrok je nedôstojná explicitná invektíva bez akéhokoľvek, čo i len zdanlivého vecného základu, keďže ním sťažovateľka bez podkladov obvinila sudcu zo spáchania trestného činu ohýbania práva len pre nespokojnosť s rozhodnutím. Konanie sťažovateľky presahuje rámec slušného správania a bezpochyby znižuje dôstojnosť súdneho konania. Škodlivosť konania a vyjadrovania sťažovateľky zvýrazňuje to, že rozhodnutie, ktorým okresný súd podľa sťažovateľky ohol právo, ako vecne správne potvrdil krajský súd.

5. Okresný súd pokutu uložil sťažovateľke, keďže odvolanie, obsahom ktorého bol hrubo urážlivý výrok, je úkon strany sporu, hoci bolo spísané advokátkou. Sťažovateľka zodpovedá za výber advokátky. Preto je bez významu, či advokátka na žiadosť alebo bez žiadosti sťažovateľky uviedla v odvolaní hrubo urážlivý výrok. K najvyššej možnej výške pokuty uviedol, že bezdôvodné obvinenie sudcu zo spáchania trestného činu ohýbania práva len pre nespokojnosť sťažovateľky s rozhodnutím v jej neprospech je samo osebe závažné, spoločensky závadné konanie. Preto nemožno uložiť nižšiu pokutu. Ako na prítiažujúce okolnosti súd prihliadol na to, že sťažovateľka má vysokoškolské právnické vzdelanie a nie je len rádovou notárkou, ale je členkou prezídia notárskej komory. Preto hrubo urážlivé podanie sťažovateľky, ktorá má takéto vzdelanie a postavenie, je mimoriadne spoločensky škodlivé. Preto sa sťažovateľka musí za takéto konanie zodpovedať pokutou v najvyššej možnej výške.

III.

6. Sťažovateľka nesúhlasí s tým, že súdom označený výrok je hrubo urážlivé podanie. Zdôrazňuje, že pre posúdenie toho, či ide o hrubo urážlivé podanie, nie je podstatný vnútorný subjektívny pomer osoby, ktorej je urážka určená, ale to, či tento výrok možno objektívne považovať za urážlivý. Podľa sťažovateľky je výrok len slovný zvrat, ktorým zvýraznila výrazný odklon od ustálenej rozhodovacej praxe a neštandardné rozhodnutie o zastavení konania, ktoré znemožňuje notárom domôcť sa zaplatenia odmien. Hoci okresný súd zastavil konanie pre nedostatok právomoci, tak už neozrejmlí, kde a ako sa majú notári domôcť vymoženía nezaplatených odmien.

Tento slovný zvrät nadväzoval aj na neštandardné odôvodnenie súdu, že o nárok sa pripravila sama, keď od žalovanej nepožadovala zaplatenie odmeny priamo pri uskutočnení notárskej činnosti. K tomu uviedla, že notár môže, ale nemusí požadovať primeraný preddavok na odmenu, no nie je oprávnený žiadať zaplatenie celej odmeny vopred.

7. Podľa sťažovateľky sporný výrok nemožno vykladať ani ako obvinenie sudcu z trestného činu ohýbania práva. K tomu uviedla, že ani slovný zvrät znásilňovanie práva neznamená, že sa súd dopustil trestného činu znásilnenia. Dodala, že trestný čin ohýbania práva predpokladá úmysel, no z výroku ani v jeho kontexte nevyplýva, že by súd obvinila z úmyselného konania. Podľa sťažovateľky nie je spravodlivé, aby súd za sporný výrok sankcionoval ju, keďže ho v odvolaní uviedla jej advokátka. Mestský súd nepostupoval zdržanlivo a primerane, keď nezohľadnil, že proti uloženiu pokuty sa nemožno odvolať a ani ju nemožno odpustiť.

8. Mestský súd navrhuje ústavnej sťažnosti nevyhovieť. Nesúhlasí so sťažovateľkou, že ide o vnútorný subjektívny pocit sudcu, ktorého v odvolaní osočila, ale ide o objektívne vnímanie jej vyjadrenia ako hrubo urážlivého. To preukazuje aj odôvodnenie krajského súdu, ktorý toto vyjadrenie spojil s trestným činom ohýbania práva. K miernejším opatreniam, ktoré mal podľa sťažovateľky zvoliť, uviedol, že ani ona ich nekonkretizovala. Tie podľa súdu možno zvoliť pri konaniach či opomenutiach, ktorými sa sťažuje postup súdu. K námietke, že pokutu uložil sťažovateľke, a nie jej advokátke, uviedol, že ju môže ukladať tomu, kto hrubo urážlivé podanie urobil. Sporný výrok bol súčasťou odvolania sťažovateľky, a nie podania advokátky. To potvrdzuje aj rozhodnutie krajského súdu, ktorý rozhodol o odvolaní sťažovateľky, nie o odvolaní advokátky. Preto osoba, ktorá z procesného hľadiska uskutočnila podanie a ktorá nesie zodpovednosť za jeho obsah, je sťažovateľka, a to bez ohľadu na to, že bola zastúpená advokátkou.

9. Mestský súd poukázal na to, že správnosť jeho postupu fakticky potvrdzuje aj ústavný súd, ktorý v uznesení sp. zn. I. ÚS 543/2024 odmietol neslušnú argumentáciu sťažovateľov, keď uviedol, že komunikácia advokáta sťažovateľov je v snahe razantne posilniť presvedčivosť argumentácie sprevádzaná prejavmi, ktoré sa miestami vymykajú štandardom zdvorilej úradnej komunikácie. Z toho mestský súd vyvodzuje, že rovnaký štandard, ktorý od sťažovateľov vyžaduje ústavný súd, musí platiť aj pre podania strán sporu pred súdmi. Za neprípustné označil tolerovanie odlišného prístupu k súdnym inštanciam (čo ústavný súd neakceptuje v konaní pred ústavným súdom, akceptuje v konaní pred všeobecným súdom), čo by mohlo nastať vyhovením ústavnej sťažnosti.

IV.

10. Rozhodnutie o uložení poriadkovej pokuty môže neprípustne zasiahnuť do základných práv, a preto podlieha prieskumu z hľadiska rešpektovania zásad spravodlivého procesu (I. ÚS 41/2015, IV. ÚS 562/2018). Na rozhodovanie súdov o uložení pokút sú primerane kladené požiadavky vyvoditeľné z práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Znamená to predovšetkým to, že takéto rozhodnutia musia mať zákonný podklad a nemôžu byť prejavom arbitrárneho prístupu (III. ÚS 33/2025). Právne závery všeobecného súdu sú predmetom kontroly zo strany ústavného sudu len vtedy, ak by tieto závery boli so zreteľom na skutkový stav arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neutržateľné. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu

všeobecným súdom možno uvažovať len v prípade, ak by sa tieto natoľko odchyľili od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne popreli ich účel a význam (III. ÚS 264/05).

11. V okolnostiach veci sťažovateľky treba pri posúdení ústavnej udržateľnosti pokuty za hrubo urážlivé podanie vo vzájomných súvislostiach posúdiť, (i) či a v čom sporný výrok sťažil postup konania mestského súdu, ktorý pokutu uložil, (ii) prichádzali do úvahy miernejšie opatrenia a (iii) úvaha mestského súdu o tom, že sporný výrok je hrubo urážlivý, zodpovedá tomu, že je tento výrok objektívne vnímateľný ako hrubo urážlivý.

12. Účelom poriadkových pokút je vynútiteľnosť splnenia procesných povinností, bez splnenia ktorých je len ťažko naplniť princíp rýchlosti konania. Takouto povinnosťou je bezpochyby aj povinnosť vecnej komunikácie strán so súdom. Preto treba vychádzať z toho, že hrubo urážlivé podanie sťažuje postup súdu, ak v ňom namiesto vecnej argumentácie prevládajú nevecné urážky, ktoré nie sú spôsobilé vecne reagovať na podstatu sporu. Pri bezobsažných podaniach s množstvom urážok má opodstatnenie za takéto podanie uložiť pokutu, ktorá je spôsobilá naplniť účel, že subjekty nebudú súdy zahlcovať nevecnými podaniami, pri ktorých CSP nepredpokladá osobitnú sankciu. Pokutou za hrubo urážlivé podanie si súdy okrem povinnosti komunikovať slušne vynucujú predovšetkým vecnú komunikáciu, ktorá je spôsobilá prispieť k rýchlosti konania. Niet pochyb o tom, že hrubo urážlivým odvolaním možno sťažil postup konania na odvolacom súde. Je však bežnou praxou, že za hrubo urážlivé opravné prostriedky ukladajú pokuty súdy rozhodujúce o opravných prostriedkoch (uznesenia Krajského súdu v Trnave sp. zn. 26Co/118/2018 a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 9Cdo/24/2024).

13. Z hľadiska splnenia zákonných podmienok pre uloženie pokuty za hrubo urážlivé podanie je podstatné aj to, že pokutu by mal ukladať súd, ktorému podanie sťažilo postup, a nie súd, ktorý sa cíti byť sporným výrokom subjektívne urazený. Sporný výrok sťažovateľky bol obsahom odvolania. Ak by bol tento výrok hrubo urážlivý, musel by byť spôsobilý sťažil postup konania na odvolacom súde, keďže krajský súd sa musel s podaním, obsahom ktorého bol sporný výrok, vysporiadať. Ak by sporný výrok nemal vecný súvis s odvolacou argumentáciou a odvolanie by v prevažnej časti obsahovalo len urážky, tak by bolo spôsobilé svojím obsahom sťažil postup odvolacieho súdu. K tomu treba uviesť, že z odôvodnenia uznesenia krajského súdu je zrejmé, že sporný výrok nevyhodnotil ako hrubo urážlivý, ktorý by bolo treba sankcionovať pokutou. Krajský súd len zdôraznil, že práve preto, že už je ohýbanie práva Trestným zákonom definované ako trestný čin, musel by sa ho dopustiť každý sudca, ktorého rozhodnutie bolo zmenené či zrušené, a obsahu tohto trestného činu nezodpovedá trestanie za rozhodovaciu činnosť nesúladnú s predstavou nespokojnej strany sporu.

14. O odvolaní, súčasťou ktorého bol sporný výrok, ktorý sankcionoval mestský súd, nebol príslušný rozhodnúť mestský súd. Preto si je ťažko predstaviť, ako mohlo toto podanie sťažil postup mestského súdu, ktorý za neho pokutu uložil. Nemožno si nevšimnúť, že mestský súd uložil pokutu až po rozhodnutí krajského súdu. Po právoplatne skončenom konaní odvolacím rozhodnutím nie je už prejednané odvolanie s výrokom, v ktorom krajský súd neidentifikoval hrubé urážky spôsobilé sťažil postup súdu prvej inštancie, ktorý sa cíti byť výrokom v odvolaní urazený. Možno rozumne predpokladať, že mestský súd sa o spornom výroku dozvedel až z odôvodnenia uznesenia krajského súdu. V opačnom prípade by s pokutou za objektívne vnímateľný hrubo urážlivý výrok nečakal na to, či bude jeho právny názor, ktorý sťažovateľka sporným výrokom

napadla, potvrdený krajským súdom. Hrubo urážlivým je podanie bez ohľadu na to, či nevhodnými výrokmí sprevádzaná právna argumentácia je z pohľadu súdu vyššej inštancie správna alebo nie.

15. Pre to, či išlo o obvinenie s vecným základom, alebo nie, nemožno pre posúdenie podania ako hrubo urážlivého odvodzovať len od toho, že krajský súd za správny označil právny názor mestského súdu, a nie sťažovateľky, tak ako to zdôvodňuje mestský súd. Zdôvodnenie a postup mestského súdu, ktorý, či už vedome alebo nevedome, uložil pokutu až po rozhodnutí krajského súdu, svedčí o tom, že podstatou sporného výroku nebola hrubá urážka, ale len rozdielnosť názorov sťažovateľky a mestského súdu. Pri názorovej rozdielnosti expresívnejšie výrazy pomenovania nesúhlasu s protichodným záverom nie sú samy osebe spôsobilé naplniť definičné znaky hrubo urážlivého podania, za prejavenie ktorých by mala byť strana pokutovaná.

16. Keďže sa proti poriadkovej pokute nemožno odvolať a ani ju dodatočne odpustiť, treba súhlasiť so sťažovateľkou, že súd by mal byť pri jej ukladaní zdržanlivý. No na strane druhej treba súhlasiť aj s mestským súdom, že pri hrubo urážlivom podaní si ťažko predstaviť miernejšie opatrenia. Práve preto by mal súd pri ukladaní pokuty za hrubo urážlivé podanie vyhodnocovať, kedy treba sankcionovať už prvý hrubo urážlivý výrok a možno ospravedlniť absenciu splnenia podmienky o miernejších prostriedkoch nevedúcich k náprave, a naproti tomu, kedy treba sankcionovať až opakované hrubo urážlivé výroky a lipnúť na splnení podmienky o miernejších prostriedkoch nevedúcich k náprave. Ako najracionálnejšie sa javí uložiť pokutu za už prvé hrubo urážlivé podanie v prípade, ak toto už na prvý pohľad bez akýchkoľvek pochybností u každého nezainteresovaného subjektu dosahuje intenzitu hrubo urážlivého jazyka. Naproti tomu pri podaniach, pri ktorých treba zvažovať, či dosahujú intenzitu hrubo urážlivého jazyka, je potom na mieste, aby bol subjekt najprv len upozornený na nevhodnosť takejto komunikácie, a až v prípade, ak toto nebude viesť k náprave, tak za opakované vyjadrenia, hoc aj v nie na prvý pohľad hrubo urážlivej intenzite, bol pokutovaný.

17. Pri výrokoch vymykajúcich sa slušnej komunikácii súvisiacich s kritikou postupu súdu pri podaní opravných prostriedkov, predmetom ktorých bude súd ako inštitúcia, treba väčšiu mieru zdržanlivosti pri posudzovaní, či ide o hrubo urážlivý výrok, ktorý je nevyhnutné sankcionovať poriadkovou pokutou (nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. I. ÚS 211/99). Zo zákonodarcom vedome zvoleného prívlastku „hrubo“ urážlivé podanie treba vyvodiť, že len tie výroky, ktoré objektívne dosahujú intenzitu hrubých urážok, zakladajú dôvod na uloženie pokuty.

18. Nemožno súhlasiť s mestským súdom, že sporným výrokom sťažovateľka obvinila sudcu z trestného činu ohýbania práva. Takýto záver nevyplýva zo znenia sporného výroku, keď sťažovateľka za hrubé ohnutie práva označila výklad ustanovení aplikovaných mestským súdom. Ani z tvrdení predchádzajúcich spornému výroku nevyplýva, že zastavením konania pre nedostatok právomoci sa mestský súd výrazne odklonil od rozhodovacej praxe súdov. Z toho je zrejmé, že nešlo o obvinenie z trestného činu, ale že sťažovateľka v odvolaní namietaný odklon mestského súdu od rozhodovacej praxe pomenovala expresívnejším výrazom, ktorým sa v bežnej hovorovej reči právnických profesií vyjadroval aj odklon od rozhodovacej činnosti.

19. Nemožno súhlasiť s mestským súdom, že sporný výrok je urážka a bez akéhokoľvek vecného základu. Ak by spornému výroku chýbal akýkoľvek vecný základ, ako hrubo urážlivý by ho musel vyhodnotiť krajský súd, ktorý o podaní, obsahom ktorého bol tento výrok, rozhodoval a posudzoval

ho v kontexte celej odvolacej argumentácie. Pri posúdení toho, či bol sporný výrok sťažovateľky objektívne vnímateľný ako urážlivý, treba zohľadniť, že krajský súd ho v kontexte celej odvolacej argumentácie za urážlivý nepovažoval, keďže to ani len nekonštatoval a ani ho nepokutoval. Preto možno dospieť k záveru, že u mestského súdu pri posúdení toho, či bol sporný výrok hrubo urážlivý, prevýšil vnútorný subjektívny pocit osoby, ktorej bol výrok určený, nad tým, či ho objektívne možno považovať za hrubo urážlivý. Nemožno súhlasiť s mestským súdom, že sporný výrok znižuje dôstojnosť súdneho konania, aj keď treba zdôrazniť, že v okolnostiach veci sťažovateľky presahuje rámec zdvorilej komunikácie. Sťažovateľka sa mohla zdržať pomenovania odklonu od rozhodovacej praxe ohnutím práva, aj keď v hovorovej reči zaužívaným pojmom, no v súčasnosti už pojmom označovaným ako trestný čin. Práve preto je toto označenie právneho názoru vymykajúceho sa bežnej rozhodovacej činnosti spôsobilé sa sudcov viac dotknúť. Preto možno chápať, že mestský súd sporný výrok subjektívne vnímal ako hrubo urážlivý.

20. Nemožno dospieť k tomu, že by odvolaniu sťažovateľky, súčasťou ktorého bol sporný výrok, chýbala vecnosť, ani k tomu, že použitie sporného výroku by bolo samoučelné a neslúžilo žiadnemu inému cieľu než obvineniu mestského súdu z trestného činu ohýbania práva. Sporný výrok možno objektívne vnímať ako hyperbolizáciu právneho názoru sťažovateľky, že mestský súd vybočil z podľa nej bežnej rozhodovacej činnosti. V okolnostiach veci sťažovateľky je uloženie pokuty za sporný výrok vyjadrený len raz a v opravnom prostriedku, ktorý nie je objektívne vnímateľný ako hrubo urážlivý, zjavným právnym omylom. Tým došlo k porušeniu práva sťažovateľky na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Preto bolo ústavnej sťažnosti vyhovené a podľa čl. 127 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky bolo namietané uznesenie mestského súdu zrušené.

21. Na okraj možno uviesť, že z odôvodnenia namietaného uznesenia, ako aj z vyjadrenia mestského súdu je zrejmé, že nezisťoval, či sporný výrok možno jednoznačne pričítať na ťarchu sťažovateľky. Možno súhlasiť s mestským súdom, že ak koná advokát strany na základe plnomocenstva, koná v jej mene, avšak pri ukladaní pokút treba rozlišovať, kto osobne úkon podliehajúci sankcii urobil. Vzhľadom na to, že súdy môžu a aj ukladajú poriadkové pokuty advokátom, tak uloženie pokuty priamo sťažovateľke ako strane malo predchádzať zisťovanie, či sporný výrok urobila advokátka na jej pokyn alebo či bola sťažovateľka o tomto výroku v podaní advokátky aspoň informovaná a súhlasila s ním. Len z toho, že sťažovateľka je právne vzdelaná, nemožno vyvodiť, že si odvolanie spísala sama.

22. Nemožno súhlasiť s mestským súdom, že vyhovením sťažnosti ústavný súd vytvorí dvojaký štandard pre vyjadrenia strán v konaniach pred všeobecnými a ústavným súdom. Konštatáciu ústavného súdu z mestským súdom označeného uznesenia sp. zn. I. ÚS 543/2024, že aj argumenty, ktorými strany či advokáti prejavujú nesúhlas s rozhodnutím súdu, sa dajú formulovať vecne, slušne a zdvorilo, treba bezpochyby vzťahovať aj na podania adresované všeobecným súdom. Z uznesenia ústavného súdu je aj pre vec sťažovateľky podstatný ten záver, prečo je zdvorilá, no predovšetkým vecná komunikácia bez nadbytočných hyperbolizácií, expresívnych výrazov či slovných zvrátov potrebná pre konanie súdov, či už všeobecných, alebo ústavného. S obsahom podaní, ktoré nie sú zaťažené týmito nadbytočnými slovnými konštrukciami, sa možno vysporiadať rýchlejšie. Medzi vecou sťažovateľky a uznesením sp. zn. I. ÚS 543/2024 nie je žiadna podobnosť. Ústavný súd nepreskúmaval rozhodnutie o uložení poriadkovej pokuty, ani z dôvodu miestami nezdvorilej komunikácie v nie prvej ústavnej sťažnosti túto nevyhodnotil ako hrubo urážlivé

podanie, za ktoré by uložil pokutu. Sám mestský súd vo vyjadrení k ústavnej sťažnosti uviedol, že ústavný súd v tomto uznesení odmietol neslušnú argumentáciu sťažovateľov. K tomu treba uviesť, že pri ukladaní poriadkovej pokuty treba rozlišovať, čo je „len“ výrok neslušný, vymykajúci sa štandardom zdvorilej komunikácie v úradnom styku, a čo je výrok „hrubo urážlivý“, ktorý procesná norma umožňuje sankcionovať poriadkovou pokutu.

V.

23. Zistené porušenie ústavných práv sťažovateľky odôvodňuje, aby jej mestský súd podľa § 73 ods. 3 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov úplne nahradil trovy konania, ktoré jej vznikli zastúpením advokátkou. Ich výška bola určená podľa vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), čo za dva úkony právnej služby v roku 2024 (prevzatie a príprava zastúpenia, podanie sťažnosti 2 x 343,25 eur) s náhradou podľa § 16 ods. 3 vyhlášky (2 x 13,73 eur) predstavuje 713,96 eur.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. marca 2025

Robert Šorl
predseda senátu